

taký mimoriadny smysel Z väčších prác postačí citovať jeho »Zákon župní. Díl I. (1925)« a »Československé správní právo. Část zvláštní I. (1936)«.

Ako profesor spájal v sebe harmonicky vedca a pedagoga. Bol tým typom, pre ktoré je univerzitná katedra vyhradená, lebo medzi ním a jeho poslucháčmi či už na prednáškach, alebo praktických cvičeniach a seminároch nebolo žiadnej priepasti. Všetko konal s takou ľahkosťou a sviežou dobrotivosťou, že nebolo rozdielu v partiách ľahkých a ťažkých. Rozum učeného praktika a láska skúseného pedagoga sa v ňom snúbili, aby mu dali črtu veľkej osobnosti učiteľskej.

Ako človek však prekonával v sebe všetko: aj učenca a aj profesora. Bol veľkým človekom — hlbokého duchovného záberu. Zvlášť túto črtu ľudskosti treba vyzdvihnúť, lebo dnes — v dobe vrcholného rozpiatia kultúry a civilizácie — tak ťažko najst' človeka. Pravda, Diogenes, ktorý si hľadal ľudí vo dne za svojich časov! Dnes by si ich našiel ešte ťažšie! A v tom malom počte ľudí našich čias bol aj náš veľký mŕtvý.

Nad čerstvým hrobom lúčime sa s Vami, pán profesor, aj my, ako s bývalým podpredsedom Právnickej jednoty na Slovensku a hlavným redaktorom Právneho obzoru, ktorý počas svojho dlhého pôsobenia na Slovensku toľko vykonal pre náš národ. Vychovával správny dorast právnický, radil pri budovaní Slovenska a pomáhal, kde bolo treba jeho pomoci, aby vo vykonanom diele tým ostrejšie kontrastovala jeho veľkosť.

Koríme sa pred jeho pamiatkou, lebo zomrel v ňom veľký »sacerdos iustitiae«.

Dr. Juraj R a j e c.

Dr. Štefan Moys :

O rekurzoch v exekučnom konaní.

Niet azda vo formálnom práve takej časti, o ktorej by bola v právnických kruhoch taká neistota, ako je práve časť, ktorú som si — vyhovujúc žiadostiam svojich známych právnikov — vybral za predmet tohto svojho článku. Podávajú sa deň čo deň zbytočné, zákonom vylúčené rekurzy, podávajú sa prípustné rekurzy na mieste nepríslušnom, čo má za následok ich odmietnutie aj vtedy, keby vo veci — podané na správnom mieste a v zákonnej lehote — mohly mať úspech.

Týmto vadám chcem odpomôcť svojím článkom; snažím sa v ňom dať pomôcku kolegom pri ich práci v tomto právnom odbore.

§ 40 zák. čl. LIV/1912 ustanovuje:

»(1) Proti usneseniu súdu, vynesenému v exekučnom konaní — rozumejúc aj exekúciu, nariadenú na základe verejno-notárskej listiny — je prípustný rekurz, nakoľko zákon opravný prostriedok nevyklučuje.

(²) O rekurze proti usneseniu okresného súdu, vynešenom v exekučnom konaní, rozhoduje krajský súd, o rekurze proti usneseniu súdu druhej stolice — nakoľko je prípustný — Najvyšší súd.

Ods. 3 tohto paragrafu bol zrušený bodom 2. článku IX. zákona č. 23/1928 Sb. z. a n. Ustanovenia tohto odseku nahradené boli v podstate § 5 čl. IX. teraz citovanej exekučnej novely, ktorý v časti vzťahujúcej sa na exekúcie podľa spisov a listín, zriadených v cudzine, ustanovuje:

»Lehota rekurzu proti rozhodnutiu o návrhu na exekúciu je pätnásťdňová. Proti rozhodnutiu o rekurze, či už bol podaný preto, že exekúcia bola povolená alebo odoprená, možno podať v rovnakej lehote rekurz na tretiu stolicu, i keď súd druhej stolice potvrdil v odpor vzaté usnesenie súdu prvého«.

Dalšie odseky § 40 zák. čl. LIV/1912 ustanovujú:

(³) Ak zákon inak neustanovuje, proti rozhodnutiu súdu druhej stolice ďalší rekurz je neprípustný. Proti usneseniu, vynesenému v otázke nariadenia exekúcie — rozumejúc pod tým aj nariadenie zaistovacej exekúcie a zátvoru — je prípustný rekurz. Ináč treba na rekurz použiť pravidlá občianskeho sporového poriadku.

(⁴) Proti konaniu, opatreniu alebo rozhodnutiu vyslaného (orgánu) je prípustný rozklad.

(⁵) § 34 zák. čl. LX/1881 stráca účinnosť.

Sem patrí aj ustanovenie § 42 b) Ex. z. (viď čl. V. č. 15. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.), podľa ktorého:

»Pokiaľ nie je v zákone inak ustanovené, platia aj v exekučnom konaní obdobne ustanovenia občianskeho sporového poriadku«.

Toto sú základné a generálne ustanovenia o rekurzoch; o ostatných sem spadajúcich predpisoch bude reč neskoršie.

Hneď tu dovoľujem si poukázať na vedúcu zásadu, vyjadrenú v citovanom § 42 b) Exekučného zákona. Túto zásadu negligujú strany (advokáti) pri podávaní opravných prostriedkov v exekučnom konaní a tým v mnohých prípadoch zapríčiňujú si škodu, inokedy zase zaťažujú zbytočnou, neužitočnou prácou súdy.

Usnesenia s hľadiska práva na rekurz možno roztriediť do týchto skupín:

I. Usnesenia súdu prvej stolice, proti ktorým vôbec niet rekurzu. Takéto sú:

a) usnesenia, vynesené podľa ods. 3 § 37 Ex. z. v znení čl. V. č. 14 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n., totiž také usnesenia súdu prvej stolice, ktoré boli vydané na prevedenie rozhodnutí súdu vyššieho v otázkach v tomto odseku uvedených. Toto ustanovenie snaží sa zabrániť tomu, aby exekučné konanie nebolo preťahované rekurzom, podaným proti takému usneseniu, ktorým bol právoplatne nariadený výkon určitého exekučného úkonu;

b) v otázke trov exekúcie, vykonanej na viacerých miestach podľa § 44 Ex. z.;

c) v smysle § 40 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. rekurzom nemožno odporovať usneseniam, ktorými bolo nariadené, aby zabavené predmety boli pred dražbou odhadnuté (§ 25), aby boli zaslané na iné miesto k predaju (§ 24) alebo aby boli pojaté do dražby iných zabavených vecí (§ 32), ďalej usnesenie, ktorým sa menuje uschovateľ (§ 10) a usnesenie, ktorým bol určený termín na dražbu (§ 22);

d) podľa § 95 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. rekurz nie je dovolený proti usneseniam, ktorými 1. sa dlžníkovi po povolenom zabavení zakazuje nakladať so zabaveným právom a so zálohom pre zabavenú pohľadávku zriadeným (§ 45, 81), 2. poddlžníkovi sa prikazuje, aby sa o zabavenej pohľadávke vyjadril (§ 52), 3. vymáhajúcemu veriteľovi sa prikazuje, aby dal istotu podľa §§ 55 a 57; 4. zriaďuje sa opatrovník k vybraniu príkazanej pohľadávky (§§ 48, 61 a 65); 5. nariaďuje sa, aby predajové a rozvrhové konanie bolo prevedené pred okresným súdom splnišťa (§ 78) a 6. nariaďuje sa poznámka a vyhláška povolenej vnútenej správy;

e) proti usneseniu, vynesenému podľa ods. 2 § 155 Ex. z. vo veci osobitného odpredaja na dražbe parciel tam spomenutých;

f) proti časti usnesenia, spomenutej v ods. 4 § 202 Ex. z. v otázke zábezpeky na úrokový rozdiel a útraty pohľadávok excipovaných na rozvrhovom pojednávaní;

g) proti usneseniu, vynesenému o pozbavení kurátora zátvoru funkcie podľa ods. 3 § 246 Ex. z.;

h) proti usneseniam, vyneseným na základe § 248 Ex. z. v otázkach tam upravených.

II. Do druhej skupiny možno zaradiť usnesenia súdu prvej stolice, proti ktorým je síce prípustný rekurz na druhú stolicu, avšak na tretiu stolicu nemožno už rekurovať ani vtedy, keby usnesenie súdu prvej stolice nebolo potvrdené usnesením súdu druhej stolice. Jasnejšie: v týchto prípadoch rozhoduje rekurzný súd nad rekurzom, podaným proti usneseniu súdu prvej stolice v poslednej inštancii a to bez ohľadu na to, či rekurzný súd zmení alebo potvrdí usnesenie prvého súdu. Vypočítat všetky prípady, v ktorých rekurz na súd tretej stolice je neprípustný, bolo by ťažko, — spomenuté ustanovenie § 40 zák. čl. LIV/1912 hovorí, že »Ak zákon inak neustanovuje, proti usneseniu súdu druhej stolice niet ďalšieho rekurzu«. V skupine III. — ktorá príde hneď za skupinou teraz oboznamovanou — uvediem prípady, v ktorých je rekurz proti usneseniam súdu druhej stolice v exekučných veciach prípustný; z tohto sa potom dá zistiť, v ktorých veciach nie je prípustný, ktoré veci patria do skupiny II. Pritom všetkom uvediem z praxe Najvyššieho súdu rozhodnutia, v ktorých uviedol tie usnesenia súdu druhej stolice, proti ktorým ďalší

rekurz na súd tretej stolice nepripustil. Tu uvedené rozhodnutia oboznamujem už aj preto, lebo veľmi často podávajú sa rekurz na Najvyšší súd v takých veciach, v ktorých je to neprípustné, čím sa stranám zapričiňujú zbytočné trovy a súdy sú zafažované zbytočnou a úplne neproduktívnou prácou.

Tak Najvyšší súd uznal (v zátvorke uvádzam číslo rozhodnutia Najvyššieho súdu, uverejneného v Úradnej sbierke rozhodnutí, resp. v Obč. sbierke, pokiaľ ide o rozhodnutia Slovenského najvyššieho súdu):

1. Proti usneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o odkladnom účinku excindačnej žaloby (§ 93 Ex. z. v znení nov. č. 23/1928 Sb. z. a n.) nie je prípustný rekurz k súdu tretej stolice (Úr. sb. č. 359).

2. Proti usneseniu rekurzného súdu o odkladnom účinku žaloby o zrušenie exekúcie (§ 30 Ex. z. v znení § 39 zák. čl. LIV/1912) rekurz nie je prípustný (Úr. sb. č. 1785).

3. Vo veciach rozkladu proti výkonu exekúcie nemožno sa v žiadnom smere dovoľávať Najvyššieho súdu (Úr. sb. č. 397).

Avšak pozor! Slovenský najvyšší súd v svojom rozhodnutí č. 283 Obč. sb. vypovedal: »Oznam, ktorým súd podľa vety 2 ods. 1 § 17 zák. č. 46/1940 Sl. z. uvedomuje zainteresovaných, že Štátny pozemkový úrad preberá nehnuteľnosti, má povahu usnesenia, proti ktorému je prípustný rozklad. Proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým bolo rozhodnuté o takomto rozklade, ďalší rekurz je prípustný«. Toto stanovisko Najvyššieho súdu odôvodnené je tým, že pozemková reforma je právnou inštitúciou svojho druhu (sui generis), preto ak v zákone o pozemkovej reforme čo do prípustnosti opravných prostriedkov niet výslovných obmedzujúcich ustanovení, alebo výslovných ustanovení, poukazujúcich na obmedzujúce predpisy iných právnych noriem, pri posudzovaní prípustnosti opravných prostriedkov vo veciach súvisiacich s inými špeciálnymi pokračovaniami (exekučné, pozemnoknižné) nemožno použiť obmedzujúcich ustanovení týchto pokračovaní.

4. Nie je prípustný rekurz na súd tretej stolice proti usneseniu, ktorým po povolení exekúcie zistené bolo, koľkú sumu činí exekútov zabaviteľný plat (Úr. sb. č. 497).

5. Proti usneseniu rekurzného súdu, ktorým bola dražba nehnuteľnosti zrušená (§ 178 ods. 2 Ex. z.) ďalší rekurz nie je prípustný (Úr. sb. č. 1443).

6. Nie je prípustný rekurz na súd tretej stolice proti usneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o otázke, akým spôsobom sa má vykonať zaistovacia exekúcia, povolená súdom prvej stolice na hnutelnosti, a akým spôsobom na nehnuteľnosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu č. 696 Úr. sb.), ani v otázke, akým spôsobom na požívacie právo, týkajúce sa nehnuteľností (Úr. sb. č. 719).

7. Proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým rozhodnuté bolo o odklade exekúcie vyprázdnením prenajatých miestností podľa zák. č. 45/1928 Sb. z. a n. (zák. č. 104/1932 Sb. z. a n.) rekurz na súd tretej stolice vôbec nie je prípustný (Úr. sb. č. 1175).

8. Proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým bolo rozhodnuté o žiadosti, aby bolo pre právneho nástupcu exekventa nariadené pokračovanie v exekúcii (§ 17 ods. 1 Ex. z.), rekurz na súd tretej stolice je neprípustný (Úr. sb. č. 1536).

9. Proti rozhodnutiu rekurzného súdu o odklade dražby podľa zák. č. 74/1933 Sb. z. a n. rekurz vôbec nie je prípustný (Úr. sb. č. 1547).

10. Proti usneseniu súdu druhej stolice v otázke odmeny znalca, priznanej v exekučnom pokračovaní, nie je rekurz prípustný (Úr. sb. č. 1914) a to preto, lebo v otázke určenia odmeny znalca platia aj v exekučnom pokračovaní ustanovenia posledného odseku § 364 Osp., lebo ani Exekučný zákon, ani vl. nariadenie č. 100/1933 Sb. z. a n. nemá nijakého opatrenia ohľadom odmeny znalca; podľa citovaného posledného odseku § 364 Osp. proti usneseniu v otázke určenia odmeny znalca je prípustný iba jednostupňový rekurz.

11. Proti usneseniu rekurzného súdu, v otázke složenia zábezpeky podľa § 42 Ex. z. rekurz nie je prípustný (Úr. sb. č. 925).

12. Proti rozhodnutiu rekurzného súdu o výkone exekúcie prikázaním zabavenej pohľadávky na vybranie rekurz nie je prípustný (Úr. sb. č. 1928).

13. Proti usneseniu rekurzného súdu o úschove pod exekučný zátvor vzatých vecí ďalší rekurz nie je prípustný (Úr. sb. č. 3852).

14. Proti usneseniu rekurzného súdu, ktorým tento súd usnesenie exekučného súdu, nariaďujúce dražbu pozemku exekúta, na rekurz cirkevnej obce, uplatňujúcej, že má na čiastke tohto pozemku postavený kostol, zmenil a túto čiastku pozemku (kostol) z dražobného konania vylúčil, ďalší rekurz nie je prípustný (Obč. sb. č. 240).

15. Podľa stálej praxe Najvyššieho súdu v otázke nariadenia pokračovacej exekúcie proti usneseniu súdu druhej stolice ďalší rekurz je neprípustný. Pri použití tejto zásady treba však dať pozor v tom smere, či ide skutočne o exekúciu pokračovaciú, lebo na príklad Najvyšší súd vypovedal:

a) Ak bola po bezúspešnej mobilárnej exekúcii navrhnutá exekúcia zabavením exekútovej pohľadávky, nejde o pokračovanie v exekúcii, ale o novú samostatnú exekúciu (Úr. sb. č. 524).

b) Proti zmeňujúcemu usneseniu, ktorým rozhodnuté bolo o povolení exekúcie na úžitok nehnuteľností, prípustný

je rekurz na súd tretej stolice, i keď predtým už povolená bola exekúcia na nehnuteľnosti (Úr. sb. č. 998).

c) Nejde o pokračovaciu exekúciu, ak sa žiada povolenie exekúcie na exekútovo právo na vyberanie jarmočného mýta, hoci drieb už povolená bola exekúcia na veci hmotné, podľa oddielu prvého čl. VI. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.; preto proti usneseniu súdu druhej stolice, zmeňujúcemu usnesenie súdu prvej stolice, v takomto prípade je prípustný rekurz na súd tretej stolice (Úr. sb. č. 1176).

d) Ide o pokračovaciu exekúciu, keď po exekúcii na hnuťelnosti a na peňažnú pohľadávku povolená bola znova exekúcia na hnuťelnosti a na peňažnú pohľadávku (Obč. sb. č. 63).

e) Nejde o pokračovaciu, ale o novú, samostatnú exekúciu, hoci exekvent opäť žiada o povolenie zaisťovacej exekúcie na hnuťelnosti, ak usnesenie o povolení predošlej zaisťovacej exekúcie na hnuťelnosti podľa posl. ods. § 230 Ex. z. už stratilo účinnosť (Obč. sb. č. 140).

f) Nejde o pokračovaciu exekúciu, ale o novú samostatnú exekúciu, keď bola po bezúspešnej mobilárnej exekúcii navrhnutá exekúcia zabavením exekútovej pohľadávky a preto je ďalší rekurz proti zmeňujúcemu usneseniu rekurzného súdu prípustný, hoci bola exekúcia žiadaná a povolená ako pokračovacia exekúcia (Úr. sb. č. 3271).

g) Nejde o pokračovaciu exekúciu, keď exekvent — po zániku záložného práva podľa § 6 čl. VI. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. (§ 3 zák. č. 1/1933 Sb. z. a n.) — opäť žiada o povolenie exekúcie na hnuťelnosti (Úr. sb. č. 3562).

16. Proti usneseniu súdu druhej stolice, rozhodujúcemu o predmete nariadenia dražby na hnuťelnosti, ďalší rekurz je neprípustný.

17. Proti usneseniu súdu druhej stolice o výške trov, vzniklých v exekučnej veci pri vykonaní exekúcie, ďalší rekurz je neprípustný; neprípustný je vôbec proti usneseniu súdu druhej stolice o znášaní trov (§ 435/a Osp., § 42 b) Ex. z.).

Len aplikovaním tejto zásady je toto rozhodnutie Najvyššieho súdu:

Jestli exekvent v rekurze na III. stolicu uvádza, že nežiada povolenie exekúcie a navrhuje zmenu usnesenia rekurzného súdu len v tom smysle, aby bolo vyrieknuté, že exekučná žiadosť z dôvodu, uvedeného súdom rekurzným nemala byť zamietnutá a aby exekút bol odsúdený na zaplatenie rekurznych útrat, ide o neprípustný rekurz útratový (Úr. sb. č. 1145).

18. Proti usneseniu II. súdu, rozhodujúcemu o rekurze proti usneseniu súdu prvej stolice, ktorým bolo vykonanie exekúcie v známosť vzaté (resp. ktorým bol kurátor menovaný cieľom dobrania exekvovanej pohľadávky), ďalší rekurz je neprípustný.

Zdôrazňujem, že tu spomenuté prípady uviedol som len ako príklady, vypočítanie týchto je len exemplikatívne a nevyčerpáva všetky tie veci, v ktorých proti usneseniu súdu niet ďalšieho rekurzu.

Ešte len to chcem podotknúť, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 1966 Úr. sb. »Rozhodovanie podľa zákona č. 33/1934 Sb. z. a n. je súčiastkou exekučného pokračovania. O opravných prostriedkoch platí § 40 zák. čl. LIV/1912«.

III. Do tretej skupiny patria usnesenia, vynesené súdom druhej stolice v exekučných veciach, proti ktorým v rámci ustanovení O s p. je prípustný rekurz na tretiu stolicu (Najvyšší súd). Vo všeobecnosti môžeme povedať, že v týchto veciach je rekurz na tretiu stolicu prípustný len vtedy, ak usnesením súdu druhej stolice bolo usnesenie prvého súdu zmenené. Tieto prípady sú v exekučnom zákone uvedené. Sem patria na príklad:

1. usnesenie súdu druhej stolice v otázke povolenia exekúcie (aj zaistovacej a zátvoru) podľa ods. 4 § 40 zák. čl. LIV/1912,

2. usnesenie súdu druhej stolice, vynesené v otázke poradia uspokojenia, spomenuté v ods. 5 § 119 Ex. z.

Najvyšší súd v rozhodnutiach č. 304 a 1157 resp. 1097 Úr. sb. vypovedal, že »Odstavec 5 § 119 zák. čl. LX/1881 nemožno považovať za zrušený článkom V (bod 16) zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. a že prípustný je rekurz na súd tretej stolice v takejto veci aj proti usneseniu súdu II. stolice, ktorým bol odmietnutý rekurz, podaný proti usneseniu súdu I. stolice«,

3. usnesenie súdu druhej stolice, spomenuté v druhej vete ods. 2 § 140 Ex. z.,

4. usnesenie súdu druhej stolice, uvedené v ods. 1 § 199 Ex. z.,

5. usnesenie súdu druhej stolice, spomenuté v § 217 Ex. z.,

6. proti zmeňujúcemu usneseniu o rozdelení dôchodku, vybraného za trvania exekučného zátvoru, podľa ods. 2 § 210 Ex. z. je prípustný rekurz na tretiu stolicu (Úr. sb. č. 1480),

7. vo veci rozdelenia pohľadávky dobytkej opatrovníkom (§§ 66 ods. 2, 36—38 ex. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n., § 119 ods. 5 exek. zák.) je proti zmeňujúcemu usneseniu súdu druhej stolice rekurz prípustný (Úr. sb. č. 1157).

V týchto veciach, ako som to už na začiatku tejto skupiny podotknul, je prípustný rekurz na tretiu stolicu len v prípade, ak súd druhej stolice zmenil usnesenie prvého súdu. Ak tedy súd druhej stolice zamietnutím rekurzu proti usneseniu prvého súdu potvrdil toto usnesenie, nie je rekurz na Najvyšší súd prípustný. Odmietnutie rekurzu súdom druhej stolice nepokladá súdna prax za potvrdenie usnesenia ním napadnutého, a proti takémuto »odmietajúcemu« usneseniu súdu

druhej stolice pripúšťa rekurz na Najvyšší súd, ovšem len v prípade, v ktorom podľa tu citovaného odseku § 40 zák. čl. LIV/1912 je ten prípustný; tak Najvyšší súd vypovedal:

Proti usneseniu, ktorým bola žiadosť o povolenie exekúcie odmietnutá preto, lebo nebolo vyhovené príkazu, aby bola opravená, je rekurz prípustný (Úr. sb. č. 3023). Avšak v rozhodnutí č. 3062 Úr. sb. uznal Najvyšší súd, že oprava textu napadnutého usnesenia rekurzným súdom nečiní jeho usnesenie usnesením zmeňujúcim.

Proti usneseniu rekurzného súdu, ktorým bol odmietnutý rekurz proti rozvrhovému usneseniu, je ďalší rekurz prípustný (Úr. sb. č. 3391).

Ak rekurzný súd usnesenie exekučného súdu o rozvrhu dražobného výťažku čiastočne zmenil a čiastočne potvrdil, proti potvrdzujúcej časti jeho usnesenia rekurz na tretiu stolicu je neprípustný (Obč. sb. č. 72).

Proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým bol odmietnutý rekurz proti usneseniu súdu prvej stolice, vynesenému vo veci povolenia exekúcie, prípustný je rekurz na súd tretej stolice (Obč. sb. č. 188, 220).

Ani proti časti usnesenia, ktorou bolo usnesenie prvého súdu o rozvrhu dražobného výťažku za nehnuteľnosti potvrdené, nie je ďalší rekurz prípustný (Obč. sb. č. 143).

Ešte do dnes objavuje sa v kruhoch právnických názor, že vo veci povolenia exekúcie je rekurz na Najvyšší súd prípustný i v tom prípade, ak rekurzný súd potvrdil usnesenie prvého súdu. Tí, ktorí tento názor zastávajú, vychádzajú z textu § 40 zák. čl. LIV/1912, v ktorom vraj niet reči o tom — ako na príklad v iných citovaných paragrafoch Ex. z. —, že by rekurz na Najvyšší súd v otázke povolenia exekúcie len proti takému usneseniu súdu druhej stolice bol prípustný, ktorým bolo zmenené usnesenie prvého súdu. Už býv. uhorská kráľ. Kúria v svojom zásadnom rozhodnutí z 28. apríla 1915, č. Pk IV 3603/1915 (č. sb. 714) vyvrátila tento mylný názor. Myslím, že bude užitočné, keď v tomto smere oboznámim dôvody tohto zásadného rozhodnutia. Tieto hovoria: »Ods. 4 § 40 uvodzovacieho zákona (zák. čl. LIV/1912) vyrieka, že nakoľko zákon inak neustanovuje, proti usneseniu súdu druhej stolice ďalší rekurz nemá miesta, ďalej, že proti usneseniu vynesenému v otázke povolenia exekúcie — rozumejúc tu aj zaisťovaciú exekúciu a zátvor — je rekurz prípustný a konečne, že v ostatných treba na rekurz použiť pravidiel obč. sporového poriadku. — Vo smysle § 551 ods. 2 Osp. proti usneseniu súdu druhej stolice je ďalší rekurz prípustný len vtedy, ak je ono zmeňujúce. Pri všímaní si týchto pravidiel v ich súvislosti a spoločne, treba citované pravidlo § 40 ods. 4 uv. zák. vykladať v tom smysle, že okrem tých prípadov, v ktorých podľa exekučného zákona — zachovaného v medziach uv. zákona — je proti

usneseniu súdu druhej stolice ďalší rekurz prípustný (na príklad podľa § 119 Ex. z.), je prípustný ďalší rekurz aj proti usneseniu súdu druhej stolice, vynesenému v otázke povolenia exekúcie, ale len v tých medziach, ktoré Osp. pre rekurzy vo všeobecnosti určuje, to jest: je tento rekurz prípustný vtedy, keď usnesenie súdu druhej stolice je zmeňujúce. Nemožno však citovanému ustanoveniu § 40 uv. zákona pripisovať ten smysel, že by proti usneseniu súdu druhej stolice, vynesenému v otázke povolenia exekúcie, bol prípustný rekurz bez ohľadu na obmedzenie podľa § 551 Osp. i vtedy, ak usnesenie súdu druhej stolice je potvrdzujúce. Nesprávnosť tohoto výkladu vysvitá už aj z toho, že § 40 ods. 3 uv. zák. vyrieka, že v otázke usnesenia, vyneseného na požiadanie cudzozemského súdu o povolení exekúcie, je aj proti potvrdzujúcemu usneseniu súdu druhej stolice rekurz prípustný, toto pravidlo nemalo by však náležitého smyslu, keby proti potvrdzujúcemu usneseniu súdu druhej stolice vynesenému v otázke povolenia exekúcie bol rekurz vo všeobecnosti prípustný».

Avšak aj po tomto jasnom stanovisku čítal som v jednom rekurze na Najvyšší súd názor, podľa ktorého stanovisko Kúrie bolo vraj správne, kým bol platný ods. 3 § 40 zák. čl. LIV/1912, keďže však tento bol exekučnou novelou (zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.) účinnosti pozbavený, ani stanovisko Kúrie už neobstojí. Na dokázania nesprávnosti tohto názoru stačí poukázať na to, že čl. IX. citovanej exekučnej novely v § 5 (3) titulu »O exekúcii podľa spisov a listín zriadených v cudzine« pripúšťa rekurz na súd tretej stolice »i keď súd druhej stolice potvrdil v odpor vzaté usnesenie súdu prvého«, a tak treba v zásade, o ktorú tu ide, za prevzaté pokladať ináč zrušené ustanovenie § 40 ods. 3 uv. zákona.

K vôli úplnosti uvádzam, že usnesenie o povolení pokračovacej exekúcie nepatrí medzi tie usnesenia, proti ktorým zákon pripúšťa rekurz na Najvyšší súd, ako som to už pri predošlej skupine uviedol.

IV. Do štvrtej skupiny možno zaradiť tie usnesenia súdu druhej stolice, proti ktorým je rekurz na Najvyšší súd prípustný aj vtedy, keď nimi potvrdené boli usnesenia súdu prvej stolice. Sem patrí usnesenie, povoľujúce exekúciu na základe cudzozemského exekučného titulu podľa § 5 čl. IX. exek. novely (zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.); ďalej usnesenie, o ktorom je reč v tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu:

»Pri rozhodovaní o diplomatickej žiadosti, podanej podľa čl. 18 haagskej konvencie o vyhlásenie vykonateľnosti súdneho rozhodnutia, odsudzujúceho žalobníka (alebo intervenienta) na platenie útrat, sú rozhodujúce len predpisy čl. 18 a 19 tejto konvencie; neprichádzajú tu tedy v úvahu ustanovenia §§ 2 a 3 čl. IX. ex. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n. — V takýchto veciach proti súhlasným rozhodnutiam nižších stolíc je

prípustný rekurz na tretiu stolicu podľa obdoby § 5 ods. 3 čl. IX. ex. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n. (Úr. sb. č. 2215. Viď aj rozh. Úr. sb. č. 3869).

K týmto usneseniam musím však pokotknúť, že:

Rozsudok, vynesený súdom býv. štátu uhorského pred 28. októbróm 1918 proti exekútovi, ktorý v čase jeho vynesenia mal bydlisko na území býv. štátu uhorského, nemožno považovať za cudzozemský exekučný titul (Úr. sb. č. 1248).

V exekučnej veci, v ktorej exekučným titulom je rozhodnutie rakúskeho súdu, proti potvrdzujúcemu usneseniu súdu druhej stolice ďalší rekurz nie je prípustný (Úr. sb. č. 1059, 743, 943, 980). Dôvody pre toto stanovisko uvedené sú v rozhodnutí č. 943 Úr. sb.

Proti usneseniu rekurzného súdu, vynesenému za konania (§ 549 Osp.), je rekurz na tretiu stolicu neprípustný, a tak neprípustný je aj proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým rozviazané bolo usnesenie prvého súdu. Je to výronom ustanovenia § 40 uv. zákona a § 42 b) ex. zákona. Avšak zpod tohto pravidla je výnimka. Najvyšší súd v rozhodnutí č. 2418 Úr. sb. vypovedal, že »Prípustný je rekurz proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým bolo zbavené účinnosti usnesenie súdu prvej stolice o povolení uhradzovacej exekúcie a tento súd bol upravený, aby — so zreteľom na právny názor prejavovaný v usnesení rekurzného súdu — ďalej pokračoval a o exekučnej žiadosti znova rozhodol«. Prípustnosť rekurzu na tretiu stolicu odôvodnil Najvyšší súd tým, že keď rekurzný súd v takomto usnesení vyslovil právny názor, ktorý je pre súd prvej stolice záväzný, keby sa tomuto názoru prvý súd prispôbil, malo by to ten následok, že by súd rekurzný vlastne potvrdil usnesenie prvého súdu, proti ktorému usneseniu rekurzného súdu bol by opravný prostriedok na tretiu stolicu vylúčený.

Ak je rekurzný súd toho právneho názoru, že žiadosti o povolenie uhradzovacej exekúcie má sa vyhovieť, nemá rozviazať usnesenie súdu prvej stolice, ktorým bola takáto žiadosť zamietnutá a uložiť tomuto súdu, aby exekúciu povolil, ale sám má rozhodnúť o povolení exekúcie.

Proti takémuto rozvázovaciemu (»usnesenie prvého súdu platnosti pozbavujúcemu«) usneseniu je prípustný rekurz na Slovenský najvyšší súd (Obč. sb. č. 11).

Je častý prípad, že súd druhej stolice rozviaže usnesenie súdu prvého o rozvrhu dražobného výťažku len preto, lebo sa mu nechce radiť jednotlivé pohľadávky, ohľadom ktorých zaujal svoje stanovisko. Tento postup je úplne vadný. Preto vypovedal Najvyšší súd v svojom rozhodnutí č. 1752 Úr. sb., že »Rozviazanie usnesenia súdu I. stolice o rozvrhu dražobného výťažku — ak nejde o formálne vady rozvrhového pojednávania — nie je prípustné«.

Pre posúdenie prípustnosti ďalšieho rekurzu proti usneseniu rekurzného súdu nie je rozhodná forma, v ktorej bolo vydané, ale jeho obsah (Úr. sb. č. 2611). Usnesenie rekurzného súdu bolo podľa svojej formy rozväzovacie v podstate bolo však takéto len v určitej čiastke, v čiastke rekurzom na tretiu stolicu napadnutej, bolo však zmeňujúce.

Ak je rekurz na súd III. stolice vylúčený vo veci hlavnej, je vylúčený aj proti usneseniu, ktorým bol opravný prostriedok pre formálnu vadu odmietnutý (Úr. sb. č. 1061).

Ak by usnesenie súdu druhej stolice vo veci samej nemohlo byť napadnuté rekurzom, nie je prípustný rekurz ani proti tomu usneseniu súdu druhej stolice, ktorým bol ako opozdený odmietnutý rekurz proti usneseniu súdu prvej stolice. Úr. sb. č. 479, 678.

Ospravedlňovaciu žiadosť, že v takejto veci bol rekurz na súde tretej stolice bez zavinenia oneskorene podaný, treba považovať za bezpredmetnú (Úr. sb. č. 479, 678).

Prípustné je však ospravedlnenie pre zameškanie rekurznej lehoty v exekučnej veci, týkajúcej sa povolenia exekúcie (Úr. sb. č. 153).

Ak je rekurz k súdu tretej stolice vylúčený vo veci samej, vylúčený je aj proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým bol odmietnutý rekurz, podaný proti usneseniu súdu prvej stolice. Obč. sb. 102. (Práve tak Úr. sb. č. 479, 678, 1061.)

Proti usneseniu rekurzného súdu, ktorým nevyhovelo žiadosti o ospravedlnenie zameškanej lehoty pre rekurz, o ktorom by inak rozhodoval s konečnou platnosťou, nie je rekurz prípustný (Úr. sb. č. 1925, Obč. sb. č. 208).

Najvyšší súd pripustil rekurz na tretiu stolicu v prípade, v ktorom ho zákon v podstate vylučoval, a to preto, lebo v onom prípade »nešlo o usnesenie, ktorým rekurzný súd rozhodol podľa svojho práva: preskúmať usnesenie prvého súdu na základe riadneho opravného prostriedku«, ale z úradnej moci, ktorý postup nemal vo formálnom práve opory. Tak uznal Najvyšší súd, že:

Proti usneseniu rekurzného súdu, ktorým bola pri vybavení rekurzu, týkajúceho sa výkonu exekúcie, exekúcia z úradnej moci zrušená, je rekurz prípustný (Úr. sb. č. 2276).

Proti usneseniu rekurzného súdu, ktorým bol dražobný termín z úradnej moci zrušený, je rekurz prípustný (Obč. sb. č. 13).

Proti usneseniu súdu druhej stolice, ktorým tento súd odoprel rozhodnúť o rekurze, podanom proti usneseniu exekučného súdu vo veci rozvrhu dražobného výťažku za nehnuteľnosti, prípustný je rekurz na súd tretej stolice (Obč. sb. č. 14).

Z dôvodu verejnoprávneho vylúčil Najvyšší súd obmedzujúce ustanovenia exekučných zákonov o prípustnosti rekurzov a rekurznej lehote:

Nepripustnosť akejkolvek exekúcie na pozemok, ktorý je ešte predmetom pridelového pokračovania spočíva na verej-

noprávnom dôvode; neplatia preto dotyčne vedenia takejto exekúcie predpisy exekučného zákona o lehote rekurznej a o prípustnosti rekurzu na tretiu stolicu (Úr. sb. č. 1161).

Avšak: vykonanie mobilárnej exekúcie na elektrický motor, užívaný na roľníckom nedele, taktiež na hospodársky inventár takéhoto nedeleu nesúvisí s pozemkovou reformou, platia preto obecné predpisy exekučného zákona o rekurze na tretiu stolicu. Úr. sb. č. 1162, 1163.

Pri posudzovaní prípustnosti opravných prostriedkov Štátneho pozemkového úradu vo veciach súvisiacich s inými špeciálnymi súdnými konaniami (exekučné, pozemnoknižné konanie) nemožno použiť obmedzujúcich ustanovení týchto konaní (Obč. sb. č. 247, 283).

Avšak: keď bolo rozhodnutie rekurzného súdu o rekurze, podanom Štátnym pozemkovým úradom v exekučnom pokračovaní, Štátnemu pozemkovému úradu riadne doručené, platia obecné predpisy o lehote, v ktorej možno podať ďalší rekurz, aj pre Štátny pozemkový úrad (Úr. sb. č. 1801).

Z ustanovení viackrát citovaných §§ 40 uv. zákona a 42 b) Ex. zákona vyplýva, že § 553 ods. 3 Osp. je smerodajný aj v exekučnom pokračovaní. Podľa toho tedy vo veci, v ktorej počas sporu povinné bolo zastupovanie advokátom, aj exekučná žiadosť má byť podaná advokátom (samozrejme aj rekurzy), ako to Najvyšší súd uznal v rozhodnutí č. R III 573/28, uverejnenom v Právnom obzore (ročník XII. na strane 69).

Aj v exekučnom pokračovaní nastane prerušenie podľa § 468 ods. 1 Osp. (§ 42 b) Ex. z.), ak je strana zastúpená advokátom a tento stratil oprávnenosť zastupovať strany (Obč. sb. č. 188).

Rekurzná lehota v exekučných veciach je 8 dňová (§ 552 Osp., § 40 uv. zákona), len ohľadne usnesenia, vyneseného o povolení exekúcie na základe dožiadania cudzozemského úradu, je rekurzna lehota 15 dňová (čl. IX. § 5 (3) exek. nov. č. 23/1928 Sb. z. a n.).

Rekurzná lehota, stanovená v § 552 Osp. počíta sa odo dňa doručenia z á k o n u v y h o v u j ú c e h o ; nemožno tedy odmietnuť rekurz — ako oneskorený — proti usneseniu, ktoré bolo nepravideľne (totiž miesto súdom I. stolice súdom II. stolice) doručené, hoci podaný bol po uplynutí 8 dní od tohto doručenia (Úr. sb. č. 1487).

Podľa § 553 Osp., § 40 zák. čl. LIV/1912 a § 42 b) Exek. zákona rekurz treba podať na tom súde, ktorý vyniesol napadnuté usnesenie v prvej stolici.

Podanie rekurzu na nepríslušnom súde nepredlžuje rekurznu lehota.

Pri postúpení opravného prostriedku príslušnému súdu súdom, na ktorom bol nesprávne podaný, neplatí ustanovenie

§ 1 zák. č. 100/1923 Sb. z. a n. o nezapočítaní dňov poštovej dopravy do podacej lehoty (Obč. sb. č. 36).

Lehota na podanie rekurzu proti usneseniu pozemnoknižného súdu, ktorým bol nariadený výkon zaistovacej exekúcie, povolenej knihovným záznamom záložného práva, je 8 dňová (Úr. sb. č. 2596).

Rekurzná lehota počíta sa odo dňa doručenia rekurzom napadnutého usnesenia príslušným súdom. Avšak proti usneseniu o poradí, vynesenému pozemnoknižným súdom, počíta sa táto 8 dňová lehota od uplynutia 15 dní odo dňa poradového pojednávania (§ 199 Ex. z.).

Ak bolo rozvrhové usnesenie vyložené v 15 dňovej lehote, stanovenej v ods. 1 § 196 Ex. z., a okrem toho aj doručené, počíta sa 8 dňová rekurzná lehota podľa § 199 Ex. z. od uplynutia 15 dňovej lehoty a nie odo dňa doručenia rozvrhového usnesenia (Úr. sb. č. 2683).

Keď bolo rozvrhové usnesenie vyhotovené v 15 dňoch od pojednávania o rozdelení dražobného výťažku, ale bolo vyložené stranám k nahliadnutiu až po tejto lehote, nemožno rekurz proti rozvrhovému usneseniu odmietnuť ako oneskorený, keď bol podaný síce po 8 dňoch od uplynutia 15 dní počítaných odo dňa pojednávania, ale v 8 dňovej lehote, počítanej od vyloženia rozvrhového usnesenia k nahliadnutiu (Úr. sb. č. 2890).

Keď nebola 15 dňová lehota, určená v § 196 ods. 1 Ex. z. dodržaná, treba pokladať rekurz, podaný druhý deň po vyložení rozvrhového usnesenia k nahliadnutiu, za zavčasu podaný (Úr. sb. č. 2934).

Ak nemožno zistiť, že rozvrhové usnesenie bolo k nahliadnutiu vyložené, 8 dňová rekurzná lehota počíta sa odo dňa doručenia rozvrhového usnesenia strane (rekurentovi). (Obč. sb. č. 119).

Pre lehotu rekurzu proti usneseniu o rozvrhu dražobného výťažku, stanovenu v § 199 Ex. z., je bez významu, že rekurzent na rozvrhové pojednávanie nebol predvolaný. To platí, aj keď ide o prednostnú pohľadávku okresnej nemocenskej poisťovne (Úr. sb. č. 3410).

V pokračovaní podľa § 199 Ex. zákona hypotekárneho veriteľa nemožno zaviazat' nahradiť rekurzné útraty iného hypotekárneho veriteľa (Úr. sb. č. 563, 925).

Priznanie rekurzných útrat hypotekárnych veriteľov medzi sebou nemá miesta (Úr. sb. č. 1752).

Poddlžník nie je legitimovaný k rekurzu proti rozvrhovému usneseniu v exekúcii na hnutelnosti (Úr. sb. č. 83).

Aj v exekučnom pokračovaní možno založiť rekurz na nové dôkazy (§§ 554 Osp., 40 uv. zákona).

Vo veci povolenia exekúcie možno v rekurze uplatniť ako nové skutočnosti, prípustné podľa § 554 Osp. [§ 42 b) Ex. zákona], skutočnosti, ktoré v čase podania exekučnej žiadosti už trvaly; skutočnosti, ktoré vznikly len po podaní exekučnej žiadosti, uplatniť nemožno (Obč. sb. č. 260, porovnaj Úr. sb. č. 1018).

Exekučnú žiadosť treba posudzovať podľa stavu v čase jej podania. Skutočnosti neskoršie nastalé, nie sú skutočnosti nové, t. j. dosiaľ neprednesené vo smysle § 554 Osp. [§ 40 zák. čl. LIV/1912 resp. § 42 b) Ex. z. v znení novely č. 23/1928 Sb. z. a n.] (Úr. sb. č. 1098, Obč. sb. 260).

Podaním rekurzu je rekurzné právo vyčerpané; doplnenie rekurzu — hoci v rekurznej lehote — nie je prípustné. Obč. sb. č. 116 (Porov. Úr. sb. č. 2964, 3858, Obč. sb. 90).

Dlžník nemôže podať rekurz proti usneseniu povoľujúcejmu exekúciu pred jeho doručením (Úr. sb. č. 1872).

Podľa § 40 ods. 2 zák. čl. LIV/1912 o rekurze proti usneseniu okresného súdu, vynesenejmu v exekučnom konaní, rozhoduje krajský súd, o rekurze proti usneseniu súdu druhej stolice — nakoľko je prípustný — Najvyšší súd.

Ak rekurz proti usneseniu, ktorým bola zaistovacia exekúcia povolená, súd I. stolice čiastočne vyhovie, rekurzný súd len natoľko sa má zaoberať rekurzom, nakoľko je ním napadnutá ostatná čiastka usnesenia prvého súdu (Úr. sb. č. 202).

Hlavný súd — nie Najvyšší súd — je príslušný rozhodovať o rekurze proti usneseniu Krajského súdu, ktorým bola vybavená žiadosť o povolenie exekúcie priamo u neho podaná, i vtedy, keď exekučným titulom je rozsudok vydaný krajským súdom ako súdom príslušným v prvej stolici pre obnovu sporu preto, lebo bol v základnom spore odvolacím súdom (Úr. sb. č. 2911).

Rozhodnúť o rekurze, podanom proti usneseniu, ktoré bolo vydané v exekučnom pokračovaní krajským ako rekurzným súdom podľa § 435 Osp., prislúcha hlavnému súdu. (Úr. sb. č. 17, 19).

Jestli súd I. stolice — prekročiac obor svojej pôsobnosti (§ 40 zák. čl. LIV/1912, § 558 Osp.) — odmietne rekurz proti usneseniu súdu druhej stolice, súd tretej stolice toto usnesenie pozbaví účinnosti a o rekurze sám rozhodne. Úr. sb. č. 565.

Na koniec — k vôli úplnosti — uvádzam ešte toto rozhodnutie Najvyššieho súdu:

Proti platobnému príkazu: zaplatiť poplatok výkonného orgánu, vydanému úradníkom ustanoveným na to prednostom súdu, nie je prípustný rekurz podľa ustanovení Ex. zákona, ale sťažnosť podľa § 78 (3) zákona o organizácii súdov (zák. č. 217/1896 r. z., § 209 zák. č. 103/1926 Sb. z. a n.); Úr. sb. č. 1139.